

Arrest

nr. 223 281 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat N. DIRICKX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 7 november 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 26 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 januari 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.3. Op 16 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 16 januari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 26/11/2015
Overdracht CGVS: 31/03/2016*

U werd op 03 augustus 2017 van 13u53 tot 18u21 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Pashto machtig is. Uw raadsman, meester DIRICKX, stond u telkens bij gedurende het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U, W.U., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn, en de soennitische geloofsleer te belijden. U bent geboren in het dorp Uryakhil, regio Char Tut in het district Khanabad van de provincie Kunduz in Afghanistan. Uw geboortedatum kent u niet, maar u verklaarde bij aankomst 17 jaar te zijn. U bent nooit naar school geweest omdat de taliban dat niet toelieten. U hielp uw vader op het veld en met het houden van vee, en moest als jongste zoon ook helpen in het huishouden. Uw oudere broers N. en S. waren lid van de lokale politie, de zogenaamde arbaki's, net als uw neven. Wanneer mannen de volwassen leeftijd bereiken worden hun families onder druk gezet om hen naar de taliban te sturen. Uw vader had een lage dunk van de taliban en besloot hen bij de regeringsgetrouwe milities te laten aansluiten, onder lokale commandant Qadir. Dit wekte de wrevel van de taliban, die uw vader waarschuwden dat hen geen blaam trof als zijn zoons in dienst zouden sneuvelen. Een week voor uw vertrek uit Afghanistan, op 9 augustus 2015, pleegden de taliban een zelfmoordaanslag waarbij onder andere commandant Qadir, uw broers en uw neven het leven lieten. De taliban verboden de dorpelingen om uw broers te begraven. Zij lieten uw vader vervolgens weten dat u niet in de voetsporen van uw broers mocht treden als arbaki. Na drie dagen namen zij opnieuw contact met uw vader en maakten duidelijk dat zij bedoelden dat u de taliban moest vervoegen. Uw vader moest onder dwang akkoord gaan, maar sloot u thuis op en regelde ondertussen een mensensmokkelaar zodat u het land zou kunnen verlaten. U reisde via verschillende doorreislanden naar België, waarbij uw bagage verloren ging toen u uit Turkije bent vertrokken. U kwam toe op 07 november 2015 en u vroeg in België asiel aan op 26 november 2015.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan voor de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: 8 foto's van uw broers en andere arbaki's, een bevestigingsbrief van het dorpshoofd, het taskara (Afghaans identiteitsbewijs) van uw vader en de enveloppe waarmee deze documenten naar u werden verstuurd. U liet via uw advocaat ook nog twee videofragmenten doorsturen over de aanslag waarbij uw broers zijn omgekomen. Bij het bureau MINTEH legde u drie stukken voor van uw taskara, waarvan zich een kopie in uw dossier bevindt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van, en in de loop van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p.1-2,23,25) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het

onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 18 januari 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 17 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt immers voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben.

In casu werd verder ook vastgesteld dat u slechts een beperkte kennis tentoon spreidt over uw beweerde regio van herkomst. Hoewel u wel een beeld kan schetsen van welke Pashtun stammen er in Char Tut wonen (CGVS, p.8), waar er andere bevolkingsgroepen in de omgeving wonen (CGVS, p.9) welke scholen er in Char Tut zijn (CGVS, p.10-11), welke de prijzen en reistijden zijn vanuit uw dorp naar Kunduz (CGVS, p.23-24), de namen van diverse moskeeën in het districtscentrum kan opnoemen (CGVS, p.7), en zowel van de naburige provincie Takhar als Baghlan de hoofdstad kan noemen (CGVS, p.9), heeft u het opmerkelijk moeilijk om te vertellen over het reilen en zeilen in het district Khanabad, hetgeen van een volwassen jongeman nochtans wel verwacht kan worden. Wanneer u wordt gevraagd naar incidenten of belangwekkend nieuws in de weken voor uw vertrek, haalt u enkel incidenten uit 2010 en 2011 aan (CGVS, p.19-20). U begint met de aanslag op haji Bismillah op de begraafplaats (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.3), en wanneer het CGVS aandringt dat u zich tot recente feiten zou beperken, voegt u daar behalve de bomaanslag waarbij uw broers zijn gestorven nog de aanslag op arbab Baloch te Ishantob in juni 2010 aan toe (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.4), en ook de aanslag op ingenieur Omar, ook in 2010 en de moordaanslag waarbij politiechef Daoud in 2011 om het leven kwam (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.5 en 6). Deze laatste deden zich voor trouwens voor in de provincie Takhar, zoals u zelf toegeeft (CGVS, p.20). Wanneer u er wederom op gewezen wordt dat dit geen antwoord is op de vraag die werd gesteld, haalt u twee aanslagen aan waarover het CGVS geen informatie heeft teruggevonden en die dus bevestigd noch ontkend kunnen worden. Omdat u niet spontaan lijkt te kunnen vertellen over gebeurtenissen kort voor uw vertrek stelt het CGVS u de vraag of u iets weet over de gevechten die in uw onmiddellijke omgeving honderden families op de vlucht dreven in de winter voor uw vertrek. U denkt eerst dat het gaat om de val van Kunduz na uw vertrek, en als de vraag nogmaals duidelijk wordt herhaald, ontkent u dat zoiets heeft plaatsgevonden; in de winter is de taliban minder actief en dus kan u zich geen gevechten voor de geest halen. U zegt letterlijk: "Dat soort gevecht was er niet." (CGVS, p.20). Nochtans blijkt uit de nieuwsberichten dat de situatie voldoende ernstig geweest moet zijn: er is sprake van gevechten en plunderingen, met honderden families op de vlucht, onder andere uit uw dorp Char Tut, wat bevestigd is door de districtschef (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.7). In het licht van uw bewering dat u altijd op dezelfde plaats hebt gewoond (CGVS, p.8) valt het niet aannemelijk te noemen dat u van deze gebeurtenissen helemaal niet op de hoogte bent. U bent daarmee ook geconfronteerd, en verklaart dan dat er elke dag gevechten zijn, en dat u niet precies weet welk conflict hier wordt beschreven (CGVS, p.22). Daarmee wijzigt u dus uw aanvankelijke verklaringen dat er in de winter geen dergelijke confrontaties worden uitgevochten. U doet ook de berichten over plunderingen af als iets alledaags (CGVS, p.22) waarmee u vooral de indruk versterkt dat u uw antwoorden aanpast naarmate er meer vragen worden gesteld.

Om u nogmaals de kans te bieden om spontaan een beeld te schetsen over wat er in uw gemeenschap leefde in de periode voor uw vertrek wordt u gevraagd waarover de mensen van uw dorp zoal spraken. Ondanks aandringen van het CGVS kan u daarover niets zeggen, en stelt u de weervraag: "Over wat moeten ze dan praten?" (CGVS, p.21-22). Aangezien u beweert in een onveilig gebied in Afghanistan

gewoond te hebben is het toch opmerkelijk dat u niet eens een begin van antwoord kan geven van de kwesties die uw dorpsgenoten bezig hielden. Zelfs van iemand die beweert ongeschoold te zijn mag redelijkerwijs verwacht worden dat die via familie, vrienden, burens en kennissen op de hoogte zou zijn van de toestand in zijn regio. Dat geldt des te meer daar u verklaart dat u zelf in het districtcentrum bent geweest en vertrouwd bent met de bazaar daar (CGVS, p.9) en dus duidelijk deelnam aan het openbare leven. Ook over andere recente incidenten kan u geen enkele informatie geven. Dat het Eid-feest in Khanabad kort voor uw vertrek ontsierd werd door een morteraanval die drie kinderen het leven kostte (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.8), ontkent u maar u verwijst wel naar een bomaanslag waarbij verschillende doden vielen (CGVS, p.20). Dat er een jaar voor uw vertrek in Char Tut een tankwagen vol brandstof werd gestolen en vervolgens door de politie werd gerecupereerd (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.9), acht u ook niet juist: volgens u zijn er jaren geleden reeds brandstofdiefstallen geweest, en komen er daardoor geen tankwagens meer in uw regio (CGVS, p.21). De ontvoering van 4 soldaten van het Afghaanse leger uit een bus naar Badakhshan in 2013 zegt u ook niets, hoewel dit gebeurde in Char Tut zelf en de overheid onmiddellijk een reddingsoperatie is gestart (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.10). U verwijst dan wel naar een gelijkaardig incident, lang geleden, van politiemannen die onderweg naar Aliabad door de taliban zijn gevat en onthoofd (CGVS, p.20-21). Het CGVS heeft daarover geen informatie gevonden, hoewel een dergelijke gruweldaad toch zeker nieuwswaardig zou zijn en kan dit incident dus bevestigen noch ontkennen. Daarbij moet ook worden aangestipt dat er ook in 2014 soldaten door de taliban werden onderschept en ontvoerd, wat er op wijst dat dit geen geïsoleerd incident was in uw district (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.11). Het verbaast dan ook des te meer dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn, zeker aangezien uw beide broers en neven bij de lokale politie in Char Tut waren, en zich dus dag in, dag uit bezig hielden met de veiligheidssituatie.

Verder dringt de vaststelling zich op dat uw verklaringen omtrent Qadir (aka Qadirak), de lokale arbakicommandant onder wie uw broers zouden hebben gediend, weinig overtuigend zijn (CGVS, p.24, 25). Het gaat volgens u over een Pashtun die als commandant actief was in Char Tut en die samen met uw broers om het even kwam in augustus 2015 (CGVS, p.15, 19, 24, 25). U bent heel stellig dat er niemand anders onder die naam Qadir/Qadirak bekend was (CGVS, p.24-25). Nochtans deed het Afghanistan Analysts Network (AAN), dat bestaat uit Afghaanse en internationale onderzoekers met een hoge mate van expertise in de regio, reeds in oktober 2014 verslag over een commandant Qadirak. Zij omschrijven hem als de onbetwiste heerser van het dorp Chahrtut, en die in augustus 2014 door de taliban is vermoord. Volgens hen was Qadirak trouwens als een etnische Aymaq, gelieerd met de Hazara's en Tadzjiken, en geen Pashtun zoals de commandant Qadirak waar u over spreekt (zie het aan het administratief toegevoegde rapport, landeninfo nr.1). Hoewel het Commissariaat-generaal evenwel erkent dat er in augustus 2015 een aanslag is gepleegd in Khanabad waarbij kennelijk ook een commandant Qadirak is omgekomen (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.2), wijst de beschikbare informatie er dus op dat er in uw streek zeker twee mannen zijn geweest die men Qadirak noemde. Daarom moet toch benadrukt worden dat het hoogst eigenaardig is dat u niet op de hoogte zou zijn van de dood een jaar voor uw vertrek of zelfs maar het bestaan van de gekende commandant Qadirak die in uw regio en district dermate invloedrijk was, in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan. Ook de naam van commandant Postakai, die volgens AAN de tegenstander is van Qadirak, herkent u niet (CGVS, p.24). Commandant Ismail, een lokale commandant uit Char Tut die in 2011 door zijn lijfwacht werd vermoord (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.12), is voor u ook een onbekende (CGVS, p.22). Dat wijst er opnieuw op dat u niet vertrouwd bent met de gebeurtenissen in uw streek, net zomin als met lokale notabelen. Zo kent u ook niet de prominente voormalige jihadicommandant Juma Din uit Khanabad (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.13). U zegt dat Juma Din een veel voorkomende naam is en dat uw mollah ook zo noemt (CGVS, p.24). De naam Abdul Manan komt u wel bekend voor: volgens u is Manan Hazara 7 à 8 jaar geleden door de taliban vermoord (CGVS, p.23). In werkelijkheid was Abdul Manan Hazara tot zeker in 2014 de politiechef van het district Khanabad, zo blijkt uit berichtgeving (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.14 en 15). Als baas van de politie zou deze man toch in de kijker gelopen hebben, waardoor het vreemd is dat u dacht dat iemand met zijn naam al die jaren dood was. Ook over de districtschef Hayatullah Amiri kan u spontaan geen informatie geven. U kan zijn naam geven, weet dat hij uit Chughha komt en beweert dat hij verwant aan haji Bismillah (CGVS, p.22), iets wat het CGVS kon bevestigen noch ontkennen.

U weet echter niet dat de vader van deze Hayatullah Amiri een vooraanstaande commandant was (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.16).

U blijkt niet eens voldoende vertrouwd te zijn met deze lokale leider om te weten tot welke stam hij behoort, laat staan dat u de reputatie van zijn vader kent (CGVS, p.23), wat toch merkwaardig is.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt, minstens verschillende jaren voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan, te hebben verbleven in het district Khanabad gelegen in de provincie Kunduz van Afghanistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan en de omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat het vreemd is dat uw familie na uw vertrek nog steeds in hetzelfde dorp zijn blijven wonen volgens u (CGVS, p.12). U verklaart tevens dat de taliban uw familie zouden hebben bedreigd na uw vertrek, hoewel u diverse malen die vraag ontwijkt (CGVS, p.17-18). Toch wijzigt u uw verklaringen als u vervolgens beweert dat uw vader niets te vrezen heeft van de taliban nadat hij u had weggestuurd, tegen de eisen van de taliban in: "[...] de taliban heeft niets te doen met een oudere man" (CGVS, p.18). Volgens u zouden uw ouders ook niet vertellen wat er na uw vertrek gebeurde omdat zij niet zouden willen dat u overstuur raakt (CGVS, p.14). Uw vader heeft volgens u de nodige documenten opgestuurd om uw asielaanvraag te ondersteunen (CGVS, p.3). In Afghanistan beweert u vervolging te vrezen en uw familie is duidelijk op de hoogte dat er van u wordt verwacht dat u deze vrees komt toelichten op het Commissariaat-generaal. Dat uw familieleden die documenten opsturen, maar verder geen informatie met u willen delen, betekent dat zij zonder logische redenen uw toekomst op het spel zetten door een zwijgcomplot. U heeft hier geen dergelijke logische reden voor kunnen geven. Over de bedreigingen moet ook worden vastgesteld dat u op het eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat u niet wist wie de bedreigingen van de taliban aan uw vader kenbaar maakte (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hoewel u tal van correcties aanbracht aan deze verklaringen aan het begin van uw gehoor op het CGVS, hebt u deze onvermeld gelaten. Toch weet u tijdens het gehoor op het CGVS te preciseren dat het gaat om commandant Salim, de aanvoerder van de taliban in Khanabad (CGVS, p.16). U heeft overigens ook niet kunnen ophelderen waarom de taliban van u zouden verwachten dat u hun strijd vervoegt, hoewel uw broers en neven als leden van de arbaki tegen de taliban vochten (CGVS, p.18). Deze ongerijmde manier van rekruteren druist tevens in tegen de beschikbare informatie over hoe de taliban tewerk gaat (zie het aan het administratief toegevoegde rapport, landeninfo nr.17).

Tenslotte moeten volledigheidshalve ook uw verklaringen betreffende uw familie in twijfel getrokken worden. U hebt immers geen enkel bewijs voorgelegd van de familieband met de mannen die volgens u onder commandant Qadirak dienden. De enige foto's die u had van uzelf samen met uw broers stonden op een geheugenkaart van de gsm die in het water terecht kwam tijdens de oversteek van Turkije naar Griekenland (CGVS, p.14). Hoewel u met uw gsm foto's hebt genomen van uzelf en uw broers, en deze beelden dus bestonden, bent u zeker dat uw ouders nu geen enkele foto hebben waar al hun zoons samen op staan. Volgens u is dat niet ongevoel: "In onze regio laten ze geen foto's toe, ze laten je geen foto's hebben in huis, deze foto ze hebben het genomen op dienst met vrienden en soldaten en god weet waar vader ze heeft gevonden." (CGVS, p.18-19). Naast het feit dat de foto's die uw vader heeft opgestuurd uw verklaringen heel duidelijk tegenspreken, is het weinig geloofwaardig dat u slechts één enkele keer de camerafunctie van uw gsm zou hebben gebruikt om foto's te maken van uw familieleden, als u over een dergelijk toestel beschikte in Afghanistan. Het is ook niet aannemelijk dat u na de plotse dood van uw beide broers en uw gedwongen vertrek deze zeldzame foto's niet zou hebben gedeeld met iemand in uw familie, als aandenken. U wimpelt deze opmerking echter af met de redenering dat deze gsm uw eigen bezit was en dat u er naar goeddunken over kon beschikken (CGVS, p.19). Deze uitleg is weinig overtuigend.

De brief die u voorlegt van de arbab van uw dorp bevat ook een verwijzing naar uw twee broers, maar het aangezien deze brief na uw vertrek en op uw vraag is geschreven, gaat het om een gesolliciteerde brief met geringe bewijswaarde. Het taskara van uw vader heeft geen enkele betrekking tot de door u ingeroepen feiten of de foto's. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en documentenfraude'). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Uw eigen taskara vond u, in tegenstelling tot uw gsm, zo belangrijk dat u die goed beschermde tijdens de oversteek naar Griekenland (CGVS, p.19). Ondertussen bent u dit document echter kwijtgespeeld, waardoor u het niet kan tonen op het CGVS (CGVS, p.6). Het is vreemd dat u na uw aankomst in België zo lichtvaardig zou omspringen met iets dat

u tijdens de reis nog als uiterst waardevol beschouwde. Uit de kopie die DVZ heeft gemaakt van het taskara blijkt het trouwens zwaar gehavend te zijn, waardoor belangrijke delen ervan niet leesbaar zijn. U legt over deze documenten ook vreemde verklaringen af: volgens u moesten alle taskara's opnieuw aangevraagd worden omdat uw familie, waar niemand geschoold is, per ongeluk al deze papieren had weggegooid met het afval (CGVS, p.7). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat ongeschoolde inwoners van Afghanistan niet in staat zouden zijn om een taskara op zicht te herkennen. Het CGVS wenst in verband ook nog aan te stippen dat gezien u werkelijkheids leeftijd moeilijk te geloven valt dat de taliban de enige reden zou zijn dat u nooit naar school kon gaan (CGVS, p.10), temeer daar u zelf aangeeft dat de naburige dorpelingen niet onder deze oekaze gebukt gingen (CGVS, p.11). Ook hier zijn er dus redenen om te twifelen aan uw verklaringen. U heeft via uw advocaat tevens twee beeldfragmenten doorgestuurd, met reportages over de aanslag in Khanabad waarbij onder andere commandant Qadirak is omgekomen. Deze nieuwberichten tonen de nasleep van de ontploffing, de situatie op het moment van het verslag en interviews van mensen ter plaatse. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat deze gebeurtenis heeft plaatsgevonden. Niets in deze beelden houdt evenwel direct verband met uw asielaanvraag. Deze videofragmenten kunnen noch aantonen dat de mannen op de foto's die u hebt neerlegd daadwerkelijk uw broers zouden zijn, noch vormen zij een bewijs dat u op dat ogenblik in Khanabad aanwezig was, wat om bovenstaande redenen niet geloofwaardig geacht wordt.

Het geheel van deze vaststellingen ondersteunt de conclusie dat de feiten zich niet hebben voorgedaan zoals u ze beschrijft. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 03 augustus 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er sterke twijfels waren over uw achtergrond en werkelijke herkomst (CGVS, p.23,25) U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS geen correct zicht geeft op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België.

Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit

in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdzaak geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikelen 48/3 en 48/4, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikel 3 EVRM, schending van artikel 33.1 Vluchtelingenverdrag, artikel 3.1 Anti-Folterverdrag,".

In een eerste onderdeel stelt verzoeker vast dat hij wordt "afgewezen als politiek vluchteling omdat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CG) van oordeel is dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op hem rust en dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn herkomst uit Afghanistan". Hij geeft aan het niet eens te zijn met de motieven in de bestreden beslissing op verschillende punten:

"-Verzoeker gaat niet akkoord met de redenen die het CGVS aanneemt om de geloofwaardigheid van zijn afkomst in twijfel te trekken.

Zo haalt de CG o.a. aan dat de bekende commandant Qadir vermoord is in augustus 2014 terwijl verzoeker hieromtrent zeer duidelijk meldde dat de Commandant en zijn broers (en neven) zijn gedood in 2015. Volgens de CG klopte dit niet met de informatie waarover hij beschikt maar beloofde het wel te zullen nakijken (p.21 en p.25). Dit onderzoek is dan toch niet nauwkeurig gebeurd. De CG verwijst naar de welbekende Qadir die vermoord is in 2014, terwijl verzoeker stelde dat die bekende Qadir vermoord is in 2015 en hij legt daar een artikel over neer. De CG ontkent echter niet dat er een Qadir vermoord is in 2015. Dit is het enige zinnetje motivering dat de CG geeft als antwoord op de kern van het relaas van verzoeker, nl. dat zijn broers samen met de welbekende commandant Qadir zijn gedood in een aanslag op 9 augustus 2015.

Verzoeker legt info neer waaruit blijkt dat de zeer bekende Commandant Qadir wel degelijk is vermoord in augustus 2015 zoals verzoeker terecht heeft verklaard:

https://www.ecoi.net/en/document/I_125703.html

"One of the major militia commanders, Qadirak in Khanabad, was the first target of the Taliban. Qadirak was a well-known commander supported by Mir Alam. According to locals, Qadirak commanded 200 to 300 armed militiamen and had taken part in several offensives against the Taliban in Khanabad.

On 9 August 2015, a suicide bomber targeted a gathering where 29 local militias, including Qadirak and four of his sub-commanders, were killed ... "

Hieruit blijkt dat verzoekers relaas geloofwaardig is. Zijn hele verhaal draait om de moord op Qadir en zijn broers en zijn relaas wordt gestaafd door het neergelegde stuk. Dat er al dan niet nog een Qadir een jaar eerder is vermoord doet niet ter zake aangezien het niet om die Qadir gaat waarover verzoeker

het heeft. Tijdens het interview wordt verzoekers relaas opnieuw en opnieuw in twijfel getrokken en duidelijk niet geloofd want de dossierbehandelaar verwijst telkens opnieuw naar die andere Qadir (p. 21-25 CGVS).

Het dossier werd niet voldoende onderzocht en de motivatie is zeer onduidelijk op dit punt.

-Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij afkomstig is van Char Tut, omwille van zijn beperkte kennis van zijn regio.

Uit het gehoor kan niets anders blijken dan dat verzoeker zijn uiterste best heeft gedaan om mee te werken en alle informatie te verschaffen die hij kon geven. Verzoeker gaf tal van informatie over zijn regio van herkomst die correct blijkt te zijn en enkel kon gekend zijn door iemand die daar effectief heeft gewoond, zoals de afstanden naar de steden in de buurt, de tijd die je nodig hebt om ze te bereiken en de prijs die je ervoor dient te betalen enz. Verzoeker kon informatie geven over bevolkingsgroepen en stammen, namen van moskeeën en tal van incidenten.

Verzoeker is van mening dat hij in het kader van zijn asielprocedure zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden en hij meent dat hij duidelijk zijn herkomst uit en recent verblijf in Char Tut aantoont.

-Volgens de CG komt verzoeker te kort in zijn uitleg mbt recentere gebeurtenissen. Zoals hierboven vermeld klopt dit niet. De dood van de commandant Qadir speelde zich vlak voor zijn vertrek af.

Verzoeker maakt melding van incidenten die de CG niet kan terug vinden en dat wordt hem tevens verweten. Verzoeker wenst te verwijzen naar het principe van het voordeel van de twijfel. The UNHCR Handbook bepaalt: "After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. [...] It is hardly possible for a refugee to 'prove' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."

Verzoeker meldt recente incidenten maar er kan niet verwacht worden dat hij alles weet. In dit dossier is onvolledig en slordig onderzoek gedaan. Wat verzoeker heeft verteld klopt. Mogelijks weet hij bepaalde dingen die zijn gebeurd niet, maar dat maakt het relaas van verzoeker nog niet ongeloofwaardig. De CG heeft getracht verzoeker in een slecht daglicht te plaatsen door het incident met de commandant Qadirak te verwarren met een ander en door het relaas van verzoeker onvoldoende te onderzoeken.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hield bovendien onvoldoende rekening met zijn profiel, namelijk het feit dat hij jong en ongeschoold is, dat hij nauwelijks zijn dorp verliet en dat hij als jongste zoon hielp in het huishouden. Hij is een zeer eenvoudige jongen zonder educatie.

Verzoeker heeft echter niets achtergehouden, hij is eerlijk geweest. Verzoeker benadrukt dat hij afkomstig is uit Char Tut, Afghanistan, waar hij heel zijn leven heeft gewoond en waar zijn broers zijn gedood, reden van zijn problemen en vlucht uit Afghanistan.

-Verzoeker heeft bij de DVZ een taskara voorgelegd en dit stuk is later bij een verhuis verloren geraakt. De CG besluit dat Afghaanse taskara's weinig bewijswaarde hebben omdat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is en vele documenten vervalst zijn maar dit wil niet zeggen dat het document van verzoeker vervalst is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de taak om dit te onderzoeken en concreet aan te tonen dat de documenten niet echt zijn. Door dit niet te doen, werd bij zonder onzorgvuldig gehandeld.

-Volgens de bestreden beslissing heeft verzoeker getracht op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden met betrekking tot zijn leeftijd. Dit blijkt helemaal niet uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat verzoeker niet minderjarig is. Verzoeker heeft dat onmiddellijk aanvaard maar benadrukt dat hij slechts de leeftijd voorhield die zijn ouders hem hebben meegedeeld. Verzoeker heeft te goeder trouw zijn leeftijd vermeld die zijn ouders hem hebben meegegeven, wat niet ongebruikelijk is in Afghanistan. Er is in casu geen sprake van intentioneel misleiden van de asielinstanties.

De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel door niet alle gegevens in overweging te nemen en de informatie van verzoeker zo uit te leggen dat hij niet geloofwaardig overkomt.

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de verklaringen van verzoeker die gestaafd worden door het voorgelegde artikel."

Verzoeker volhardt aldus dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn politieke overtuiging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en gaat in de op de verschillende elementen van de definitie van een vluchteling. Inzake zijn gegronde vrees voor vervolging, meent hij dat uit zijn

verklaringen blijkt dat deze nog steeds actueel is en dat hij vreest voor de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker merkt verder op dat de Afghaanse overheid niet in staat is om hem te beschermen *“aangezien de situatie in het land niet stabiel is”*. Hij citeert hierbij uit informatie van de Nederlandse Rijksoverheid.

In een tweede onderdeel citeert verzoeker uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en meent dat uit het bovenstaande blijkt dat hij afkomstig is van Char Tut in het district Khanabad in de provincie Kunduz en niet kan terugkeren naar deze regio omwille van het gewapend conflict dat daar gaande is. Hij verwijst naar informatie uit het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van december 2017. Verzoeker voert verder aan dat hij *“zoals eerder uiteengezet nog steeds voor zijn leven [vreest]. Verzoeker wordt er blootgesteld aan de schending van de meest fundamentele mensenrechten, namelijk recht op lichamelijke integriteit en recht op leven.”*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker het artikel *“The 2015 insurgency in the North (3): The fall and recapture of Kunduz”* van Obaid Ali van 16 oktober 2015 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt om zijn profiel noch zijn voorgehouden verblijf in zijn vermeende regio van herkomst tot aan zijn vertrek naar België aannemelijk te maken. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Verzoeker verklaarde bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 21 november 2015 immers dat hij geboren werd op 30 november 1998 en aldus bijna 17 jaar oud was, terwijl de beslissing van de Dienst Voogdij van 18 januari 2016 vaststelde dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij te goeder trouw de leeftijd heeft opgegeven die zijn ouders hem hebben gegeven en dat hij dus niet bewust de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming trachtte te misleiden. De Raad wijst er echter op dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 november 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen en dat hij in het kader van deze procedure een valse naam opgaf en de geboortedatum 1 januari 1996 (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 21, *“Ordre de quitter le territoire”*), waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker wel degelijk ervan op de hoogte was dat hij meerderjarig was. Het feit dat uit de beschikbare informatie nog blijkt dat verzoekers taskara gescheurd was op de plaats waar verzoekers leeftijd wordt vermeld (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 21, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling), hetgeen door verzoeker verder niet wordt betwist, vormt bovendien een andere indicatie dat verzoeker geen zicht wou bieden op zijn daadwerkelijke leeftijd. Dit wordt versterkt door de vaststelling dat verzoeker zijn taskara tijdens het persoonlijk onderhoud niet meer zou kunnen neerleggen omdat hij deze ondertussen zou kwijtgespeeld zijn (zie *infra*).

Dergelijke vaststellingen doen de Raad besluiten dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische instanties te misleiden. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn

werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker middels zijn verklaringen zijn voorgehouden verblijf in zijn vermeende regio van herkomst tot aan zijn vertrek naar België niet aannemelijk maakt. Waar verzoeker aanvoert dat uit het geheel van de door hem geleverde correcte informatie van zijn regio van herkomst (reizen naar steden, bevolkingsgroepen en stammen, incidenten in zijn regio van herkomst), merkt de Raad op dat deze elementen niet volstaan om zijn voorgehouden verblijf in zijn regio van herkomst tot aan zijn vertrek naar België aannemelijk te maken, nu de bestreden beslissing op correcte en pertinente wijze motiveerde dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, zijn kennis over recente incidenten en prominente figuren in zijn regio die van belang waren in de jaren voor zijn vermeende vertrek in zijn regio lacunair is.

Waar verzoeker ter minimalisering van deze lacunaire kennis verwijst naar zijn profiel van ongeletterde jonge man die nauwelijks het dorp verliet, merkt de Raad vooreerst op dat hierboven reeds is gebleken dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker reeds volwassen was ten tijde van zijn vermeende vertrek uit zijn regio van herkomst. Bovendien kan, zelfs van een persoon van jonge leeftijd met beperkte scholing redelijkerwijs worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Het feit dat verzoeker voornamelijk thuisbleef, biedt bovendien geen voldoende verklaring voor het ontbreken van een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van zijn directe leefomgeving. Dit geldt temeer nu de bestreden beslissing terecht opmerkte dat verzoeker verklaarde dat hij naar het districtscentrum ging en dat hij vertrouwd was met de bazaar daar (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 9) en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij wel in staat was om verschillende veiligheidsincidenten uit de periode 2010 tot 2011 te vermelden (*Ibid.*, p. 19-20), zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een dermate afgezonderd leven leidde dat geen kennis over recente incidenten en prominente figuren van hem kan worden verwacht. Dit geldt temeer nu verzoekers broers en neven volgens zijn verklaringen lid waren van de arbaki, de lokale politie in Afghanistan, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker via hen op de hoogte kon gehouden worden van de recente veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

In zoverre verzoeker verder aanvoert dat hem niet kan worden verweten dat hij melding maakte van recente incidenten die niet door de commissaris-generaal kunnen bevestigd worden met objectieve informatie, merkt de Raad op dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers verklaringen kunnen getoetst worden aan objectieve informatie over zijn regio van herkomst, *quod non*. Deze vaststelling dient bovendien samen te worden gelezen met de overige vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker geen kennis heeft van diverse incidenten die gestaafd worden door de objectieve informatie beschikbaar in het administratief dossier, zodat verzoekers kennis van recente incidenten en prominente figuren in zijn regio terecht als lacunair wordt beschouwd.

Verzoeker voert immers nog aan dat hij voldoende recente incidenten heeft vermeld, maar niet alles kan weten, doch de Raad merkt op dat van verzoeker, die verklaarde van zijn geboorte tot zijn vertrek in het district Khanabad in de provincie Kunduz gewoond te hebben en aldus de vele conflicten in zijn regio heeft meegemaakt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat is om deze conflicten toe te lichten en door middel van vragen over recente incidenten en prominente figuren zijn bekendheid kan aantonen met zijn streek van herkomst en zijn sociale en maatschappelijke omgeving. De Raad stelt echter vast dat uit de volgende motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en correct is en steun vindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoekers kennis hierover ontoereikend is. Deze vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker zijn voorgehouden verblijf in zijn vermeende regio van herkomst tot aan zijn vertrek naar België niet aannemelijk maakt:

“In casu werd verder ook vastgesteld dat u slechts een beperkte kennis tentoon spreidt over uw beweerde regio van herkomst.

Hoewel u wel een beeld kan schetsen van welke Pashtunstammen er in Char Tut wonen (CGVS, p.8), waar er andere bevolkingsgroepen in de omgeving wonen (CGVS, p.9) welke scholen er in Char Tut zijn (CGVS, p.10-11), welke de prijzen en reistijden zijn vanuit uw dorp naar Kunduz (CGVS, p.23-24), de namen van diverse moskeeën in het districtscentrum kan opnoemen (CGVS, p.7), en zowel van de naburige provincie Takhar als Baghlan de hoofdstad kan noemen (CGVS, p.9), heeft u het opmerkelijk

moeilijk om te vertellen over het reilen en zeilen in het district Khanabad, hetgeen van een volwassen jongeman nochtans wel verwacht kan worden. Wanneer u wordt gevraagd naar incidenten of belangwekkend nieuws in de weken voor uw vertrek, haalt u enkel incidenten uit 2010 en 2011 aan (CGVS, p.19-20). U begint met de aanslag op haji Bismillah op de begraafplaats (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.3), en wanneer het CGVS aandringt dat u zich tot recente feiten zou beperken, voegt u daar behalve de bomaanslag waarbij uw broers zijn gestorven nog de aanslag op arbab Baloch te Ishantob in juni 2010 aan toe (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.4), en ook de aanslag op ingenieur Omar, ook in 2010 en de moordaanslag waarbij politiechef Daoud in 2011 om het leven kwam (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.5 en 6). Deze laatsten deden zich voor trouwens voor in de provincie Takhar, zoals u zelf toegeeft (CGVS, p.20). Wanneer u er wederom op gewezen wordt dat dit geen antwoord is op de vraag die werd gesteld, haalt u twee aanslagen aan waarover het CGVS geen informatie heeft teruggevonden en die dus bevestigd noch ontkend kunnen worden. Omdat u niet spontaan lijkt te kunnen vertellen over gebeurtenissen kort voor uw vertrek stelt het CGVS u de vraag of u iets weet over de gevechten die in uw onmiddellijke omgeving honderden families op de vlucht dreven in de winter voor uw vertrek. U denkt eerst dat het gaat om de val van Kunduz na uw vertrek, en als de vraag nogmaals duidelijk wordt herhaald, ontkent u dat zoiets heeft plaatsgevonden; in de winter is de taliban minder actief en dus kan u zich geen gevechten voor de geest halen. U zegt letterlijk: "Dat soort gevecht was er niet." (CGVS, p.20). Nochtans blijkt uit de nieuwsberichten dat de situatie voldoende ernstig geweest moet zijn: er is sprake van gevechten en plunderingen, met honderden families op de vlucht, onder andere uit uw dorp Char Tut, wat bevestigd is door de districtschef (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.7). In het licht van uw bewering dat u altijd op dezelfde plaats hebt gewoond (CGVS, p.8) valt het niet aannemelijk te noemen dat u van deze gebeurtenissen helemaal niet op de hoogte bent. U bent daarmee ook geconfronteerd, en verklaart dan dat er elke dag gevechten zijn, en dat u niet precies weet welk conflict hier wordt beschreven (CGVS, p.22). Daarmee wijzigt u dus uw aanvankelijke verklaringen dat er in de winter geen dergelijke confrontaties worden uitgevochten. U doet ook de berichten over plunderingen af als iets alledaags (CGVS, p.22) waarmee u vooral de indruk versterkt dat u uw antwoorden aanpast naarmate er meer vragen worden gesteld. Om u nogmaals de kans te bieden om spontaan een beeld te schetsen over wat er in uw gemeenschap leefde in de periode voor uw vertrek wordt u gevraagd waarover de mensen van uw dorp zoal spraken. Ondanks aandringen van het CGVS kan u daarover niets zeggen, en stelt u de weervraag: "Over wat moeten ze dan praten?" (CGVS, p.21-22). Aangezien u beweert in een onveilig gebied in Afghanistan gewoond te hebben is het toch opmerkelijk dat u niet eens een begin van antwoord kan geven van de kwesties die uw dorpsgenoten bezig hielden. Zelfs van iemand die beweert ongeschoold te zijn mag redelijkerwijs verwacht worden dat die via familie, vrienden, burens en kennissen op de hoogte zou zijn van de toestand in zijn regio. Dat geldt des te meer daar u verklaart dat u zelf in het districtcentrum bent geweest en vertrouwd bent met de bazaar daar (CGVS, p.9) en dus duidelijk deelnam aan het openbare leven. Ook over andere recente incidenten kan u geen enkele informatie geven. Dat het Eid-feest in Khanabad kort voor uw vertrek ontsierd werd door een mortieraanval die drie kinderen het leven kostte (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.8), ontkent u maar u verwijst wel naar een bomaanslag waarbij verschillende doden vielen (CGVS, p.20). Dat er een jaar voor uw vertrek in Char Tut een tankwagen vol brandstof werd gestolen en vervolgens door de politie werd gerecupereerd (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.9), acht u ook niet juist: volgens u zijn er jaren geleden reeds brandstofdiefstallen geweest, en komen er daardoor geen tankwagens meer in uw regio (CGVS, p.21). De ontvoering van 4 soldaten van het Afghaanse leger uit een bus naar Badakhshan in 2013 zegt u ook niets, hoewel dit gebeurde in Char Tut zelf en de overheid onmiddellijk een reddingsoperatie is gestart (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.10). U verwijst dan wel naar een gelijkaardig incident, lang geleden, van politiemannen die onderweg naar Aliabad door de taliban zijn gevat en onthoofd (CGVS, p.20-21). Het CGVS heeft daarover geen informatie gevonden, hoewel een dergelijke gruweldaad toch zeker nieuwswaardig zou zijn en kan dit incident dus bevestigen noch ontkennen. Daarbij moet ook worden aangestipt dat er ook in 2014 soldaten door de taliban werden onderschept en ontvoerd, wat er op wijst dat dit geen geïsoleerd incident was in uw district (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.11). Het verbaast dan ook des te meer dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn, zeker aangezien uw beide broers en neven bij de lokale politie in Char Tut waren, en zich dus dag in, dag uit bezig hielden met de veiligheidssituatie.

(...) Ook de naam van commandant Postakai, die volgens AAN de tegenstander is van Qadirak, herkent u niet (CGVS, p.24).

Commandant Ismail, een lokale commandant uit Char Tut die in 2011 door zijn lijfwacht werd vermoord (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.12), is voor u ook een onbekende (CGVS, p.22). Dat wijst er opnieuw op dat u niet vertrouwd bent met de gebeurtenissen in uw streek, net

zomin als met lokale notabelen. Zo kent u ook niet de prominente voormalige jihadicommandant Juma Din uit Khanabad (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.13). U zegt dat Juma Din een veel voorkomende naam is en dat uw mollah ook zo noemt (CGVS, p.24). De naam Abdul Manan komt u wel bekend voor: volgens u is Manan Hazara 7 à 8 jaar geleden door de taliban vermoord (CGVS, p.23). In werkelijkheid was Abdul Manan Hazara tot zeker in 2014 de politiechef van het district Khanabad, zo blijkt uit berichtgeving (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.14 en 15). Als baas van de politie zou deze man toch in de kijker gelopen hebben, waardoor het vreemd is dat u dacht dat iemand met zijn naam al die jaren dood was. Ook over de districtschef Hayatullah Amiri kan u spontaan geen informatie geven. U kan zijn naam geven, weet dat hij uit Chugha komt en beweert dat hij verwant aan haji Bismillah (CGVS, p.22), iets wat het CGVS kon bevestigen noch ontkennen. U weet echter niet dat de vader van deze Hayatullah Amiri een vooraanstaande commandant was (zie het aan het administratief toegevoegde artikel, landeninfo nr.16). U blijkt niet eens voldoende vertrouwd te zijn met deze lokale leider om te weten tot welke stam hij behoort, laat staan dat u de reputatie van zijn vader kent (CGVS, p.23), wat toch merkwaardig is."

De Raad merkt verder op dat, waar verzoeker in zijn verzoekschrift informatie neerlegt over de dood van commandant Qadirak op 9 augustus 2015, uit het geheel van de door de commissaris-generaal en verzoeker toegevoegde informatie hierover kan blijken dat de bronnen tegenstrijdige informatie bevatten over het werkelijke tijdstip en omstandigheden van het overlijden van commandant Qadirak in Kunduz (Landeninformatie, stuk 19, nrs. 1 en 2; verzoekschrift, stuk 3). De Raad is van oordeel dat de bewering van de commissaris-generaal dat er twee commandanten Qadirak actief zouden zijn in Kunduz een louter vermoeden betreft dat niet gestaafd wordt door de in het administratief dossier aanwezige informatie. Deze bewering wordt bovendien ondergraven doordat zowel de informatie van 2014 als die van 2015 vermeldt dat deze commandant Qadirak gesteund wordt door Mir Alam (*Ibid.*). Gezien de in het administratief dossier vervatte tegenstrijdige informatie over het tijdstip van overlijden van commandant Qadirak is de Raad van oordeel dat de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet bekend is met het bestaan van en de moord op een tweede commandant Qadirak in 2014, geen steun vindt in het administratief dossier en aldus niet kan worden overgenomen door de Raad. Deze vaststelling kan echter geen afbreuk doen aan bovenstaande motieven in de bestreden beslissing, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, en aldus genoegzaam volstaan om te besluiten dat verzoeker zijn voorgehouden verblijf in zijn vermeende regio van herkomst tot aan zijn vertrek naar België niet aannemelijk maakt. Uit het loutere feit dat verzoeker op de hoogte was van een aanslag op commandant Qadirak in 2015 en de omstandigheden van deze aanslag kon beschrijven kan immers niet worden vastgesteld dat verzoeker daadwerkelijk op dat moment in deze regio verbleven heeft, gezien dergelijke kennis ook door studie kan worden verworven.

Verzoeker kan evenwel niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat de door hem aan het verzoekschrift toegevoegde informatie over de moord op commandant Qadirak in augustus 2015 de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas bevestigt. Verzoeker dient immers de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij een persoonlijke vervolgingsvrees moet worden aangetoond. Zo kan worden aangenomen dat commandant Qadirak werkelijk in augustus 2015 samen met zijn volgelingen in een zelfmoordaanslag is omgekomen, maar de Raad is van oordeel dat verzoeker hiermee zijn persoonlijke betrokkenheid bij deze feiten niet aantoon. Er dient immers te worden op gewezen dat verzoeker zijn vermeend recent verblijf in zijn voorgehouden regio van herkomst niet kan aantonen, zoals hierboven reeds is komen vast te staan, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Geheel ten overvloede wijst de Raad er bovendien nog op dat de bestreden beslissing pertinent en terecht motiveerde dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, hetgeen door verzoeker niet concreet wordt betwist in zijn verzoekschrift:

"Daar kan nog aan worden toegevoegd dat het vreemd is dat uw familie na uw vertrek nog steeds in hetzelfde dorp zijn blijven wonen volgens u (CGVS, p.12). U verklaart tevens dat de taliban uw familie zouden hebben bedreigd na uw vertrek, hoewel u diverse malen die vraag ontwijkt (CGVS, p.17-18). Toch wijzigt u uw verklaringen als u vervolgens beweert dat uw vader niets te vrezen heeft van de taliban nadat hij u had weggestuurd, tegen de eisen van de taliban in: "[...] de taliban heeft niets te doen met een oudere man" (CGVS, p.18).

Volgens u zouden uw ouders ook niet vertellen wat er na uw vertrek gebeurde omdat zij niet zouden willen dat u overstuur raakt (CGVS, p.14).

Uw vader heeft volgens u de nodige documenten opgestuurd om uw asielaanvraag te ondersteunen (CGVS, p.3). In Afghanistan beweert u vervolging te vrezen en uw familie is duidelijk op de hoogte dat er van u wordt verwacht dat u deze vrees komt toelichten op het Commissariaat-generaal. Dat uw

familieleden die documenten opsturen, maar verder geen informatie met u willen delen, betekent dat zij zonder logische redenen uw toekomst op het spel zetten door een zwijgcomplot. U heeft hier geen dergelijke logische reden voor kunnen geven. Over de bedreigingen moet ook worden vastgesteld dat u op het eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat u niet wist wie de bedreigingen van de taliban aan uw vader kenbaar maakte (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hoewel u tal van correcties aanbracht aan deze verklaringen aan het begin van uw gehoor op het CGVS, hebt u deze onvermeld gelaten. Toch weet u tijdens het gehoor op het CGVS te preciseren dat het gaat om commandant Salim, de aanvoerder van de taliban in Khanabad (CGVS, p.16). U heeft overigens ook niet kunnen ophelderen waarom de taliban van u zouden verwachten dat u hun strijd vervoegt, hoewel uw broers en neven als leden van de arbaki tegen de taliban vochten (CGVS, p.18). Deze ongerijmde manier van rekruteren druist tevens in tegen de beschikbare informatie over hoe de taliban tewerk gaat (zie het aan het administratief toegevoegde rapport, landeninfo nr.17).

Tenslotte moeten volledigheidshalve ook uw verklaringen betreffende uw familie in twijfel getrokken worden. U hebt immers geen enkel bewijs voorgelegd van de familieband met de mannen die volgens u onder commandant Qadirak dienden. De enige foto's die u had van uzelf samen met uw broers stonden op een geheugenkaart van de gsm die in het water terecht kwam tijdens de oversteek van Turkije naar Griekenland (CGVS, p.14). Hoewel u met uw gsm foto's hebt genomen van uzelf en uw broers, en deze beelden dus bestonden, bent u zeker dat uw ouders nu geen enkele foto hebben waar al hun zoons samen op staan. Volgens u is dat niet ongevoel: "In onze regio laten ze geen foto's toe, ze laten je geen foto's hebben in huis, deze foto ze hebben het genomen op dienst met vrienden en soldaten en god weet waar vader ze heeft gevonden." (CGVS, p.18-19). Naast het feit dat de foto's die uw vader heeft opgestuurd uw verklaringen heel duidelijk tegenspreken, is het weinig geloofwaardig dat u slechts één enkele keer de camerafunctie van uw gsm zou hebben gebruikt om foto's te maken van uw familieleden, als u over een dergelijk toestel beschikte in Afghanistan. Het is ook niet aannemelijk dat u na de plotse dood van uw beide broers en uw gedwongen vertrek deze zeldzame foto's niet zou hebben gedeeld met iemand in uw familie, als aandenken. U wimpelt deze opmerking echter af met de redenering dat deze gsm uw eigen bezit was en dat u er naar goeddunken over kon beschikken (CGVS, p.19). Deze uitleg is weinig overtuigend."

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud foutief verklaarde dat commandant Qadirak etnisch Pashtun is (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 24), terwijl uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 19, nr. 1) blijkt dat hij etnisch Aymaq is. Verzoekers lacunaire kennis over commandant Qadirak, die een prominent figuur betrof in zijn regio en bovendien volgens verzoekers verklaringen omkwam samen met zijn broers, doet verder afbreuk aan zijn verklaringen over zijn recente herkomst en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten worden verder ondergraven.

De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. In zoverre hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal deze documenten op hun echtheid dient te onderzoeken, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontszeggen wanneer deze onvoldoende garanties vertonen op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. De bestreden beslissing verwees terecht naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 19, nr. 18), met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde Afghaanse documenten relatief. De Raad merkt verder nog op dat verzoeker zelf verklaarde dat hij zijn originele taskara is kwijtgeraakt (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 7), zodat niet duidelijk is op welke manier de commissaris-generaal de authenticiteit van dit stuk moet onderzoeken. Hoe dan ook merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze werd gemotiveerd waarom verzoekers taskara en de overige door hem neergelegde documenten geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten ter staving van verzoekers recente herkomst of de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, hetgeen door verzoeker verder niet *in concreto* wordt betwist in zijn verzoekschrift. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

"De brief die u voorlegt van de arbab van uw dorp bevat ook een verwijzing naar uw twee broers, maar het aangezien deze brief na uw vertrek en op uw vraag is geschreven, gaat het om een gesolliciteerde brief met geringe bewijswaarde. Het taskara van uw vader heeft geen enkele betrekking tot de door u

ingeroepen feiten of de foto's. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en documentenfraude'). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Uw eigen taskara vond u, in tegenstelling tot uw gsm, zo belangrijk dat u die goed beschermde tijdens de oversteek naar Griekenland (CGVS, p.19). Ondertussen bent u dit document echter kwijtgespeeld, waardoor u het niet kan tonen op het CGVS (CGVS, p.6). Het is vreemd dat u na uw aankomst in België zo lichtvaardig zou omspringen met iets dat u tijdens de reis nog als uiterst waardevol beschouwde. Uit de kopie die DVZ heeft gemaakt van het taskara blijkt het trouwens zwaar gehavend te zijn, waardoor belangrijke delen ervan niet leesbaar zijn. U legt over deze documenten ook vreemde verklaringen af: volgens u moesten alle taskara's opnieuw aangevraagd worden omdat uw familie, waar niemand geschoold is, per ongeluk al deze papieren had weggegooid met het afval (CGVS, p.7). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat ongeschoolde inwoners van Afghanistan niet in staat zouden zijn om een taskara op zicht te herkennen. Het CGVS wenst in verband ook nog aan te stippen dat gezien u werkelijkheids leeftijd moeilijk te geloven valt dat de taliban de enige reden zou zijn dat u nooit naar school kon gaan (CGVS, p.10), temeer daar u zelf aangeeft dat de naburige dorpelingen niet onder deze oekaze gebukt gingen (CGVS, p.11). Ook hier zijn er dus redenen om te twifelen aan uw verklaringen. U heeft via uw advocaat tevens twee beeldfragmenten doorgestuurd, met reportages over de aanslag in Khanabad waarbij onder andere commandant Qadirak is omgekomen. Deze nieuwberichten tonen de nasleep van de ontploffing, de situatie op het moment van het verslag en interviews van mensen ter plaatse. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat deze gebeurtenis heeft plaatsgevonden. Niets in deze beelden houdt evenwel direct verband met uw asielaanvraag. Deze videofragmenten kunnen noch aantonen dat de mannen op de foto's die u hebt neerlegd daadwerkelijk uw broers zouden zijn, noch vormen zij een bewijs dat u op dat ogenblik in Khanabad aanwezig was, wat om bovenstaande redenen niet geloofwaardig geacht wordt."

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz, doch gelet op het feit dat verzoeker zijn recente herkomst uit Uryakhil, in de regio Char Tut, in het district Khanabad in de provincie Kunduz in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zijn recente herkomst aannemelijk te maken.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoeker op dit punt

uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 2, 23, 25).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP